

ASHLEY POSTON

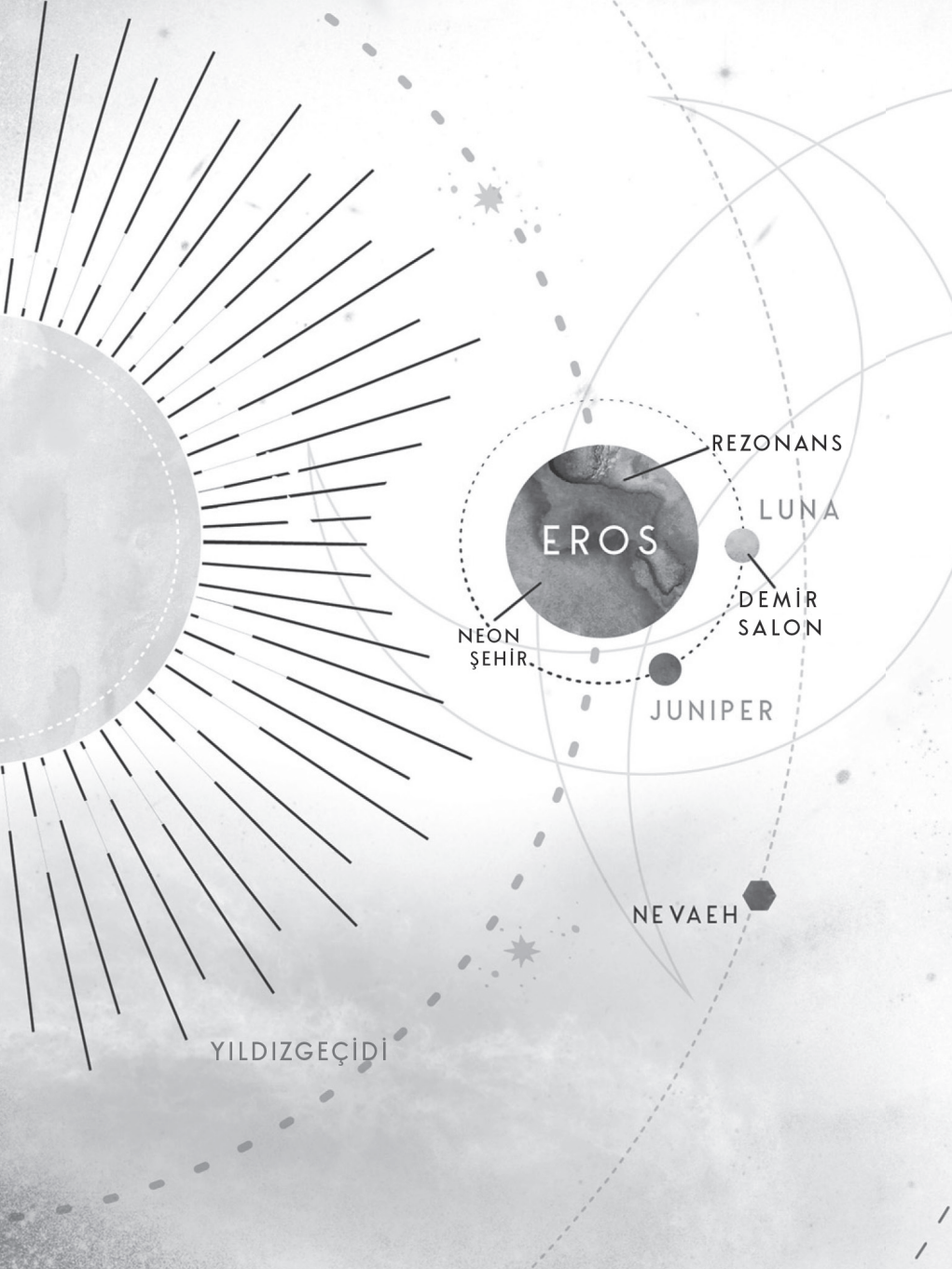
DEMİR
YÜREK

Çeviren
Aslı Tümerkan

YAZAR OLMAYI DÜŞLEYEN
HAYALPEREST KIZA –
BAŞARDIK

*Tepedeki yıldızların çok üzerinde,
Gölgeler içinde bir krallık yatarmış
Ta ki ışıktan doğma bir kız
geceyi kovana dek.
İşte bu yüzden beklemiş Büyük Karanlık
güneşin etrafında bin tur
ve demir yüreği üzerine söz vermiş:
Geri dönecekmiş.
– “Ay Tanrıçası’nın Doğuşu”
Işık Destanı*

DEMİR KRALLIK

EROS

REZONANS

LUNA

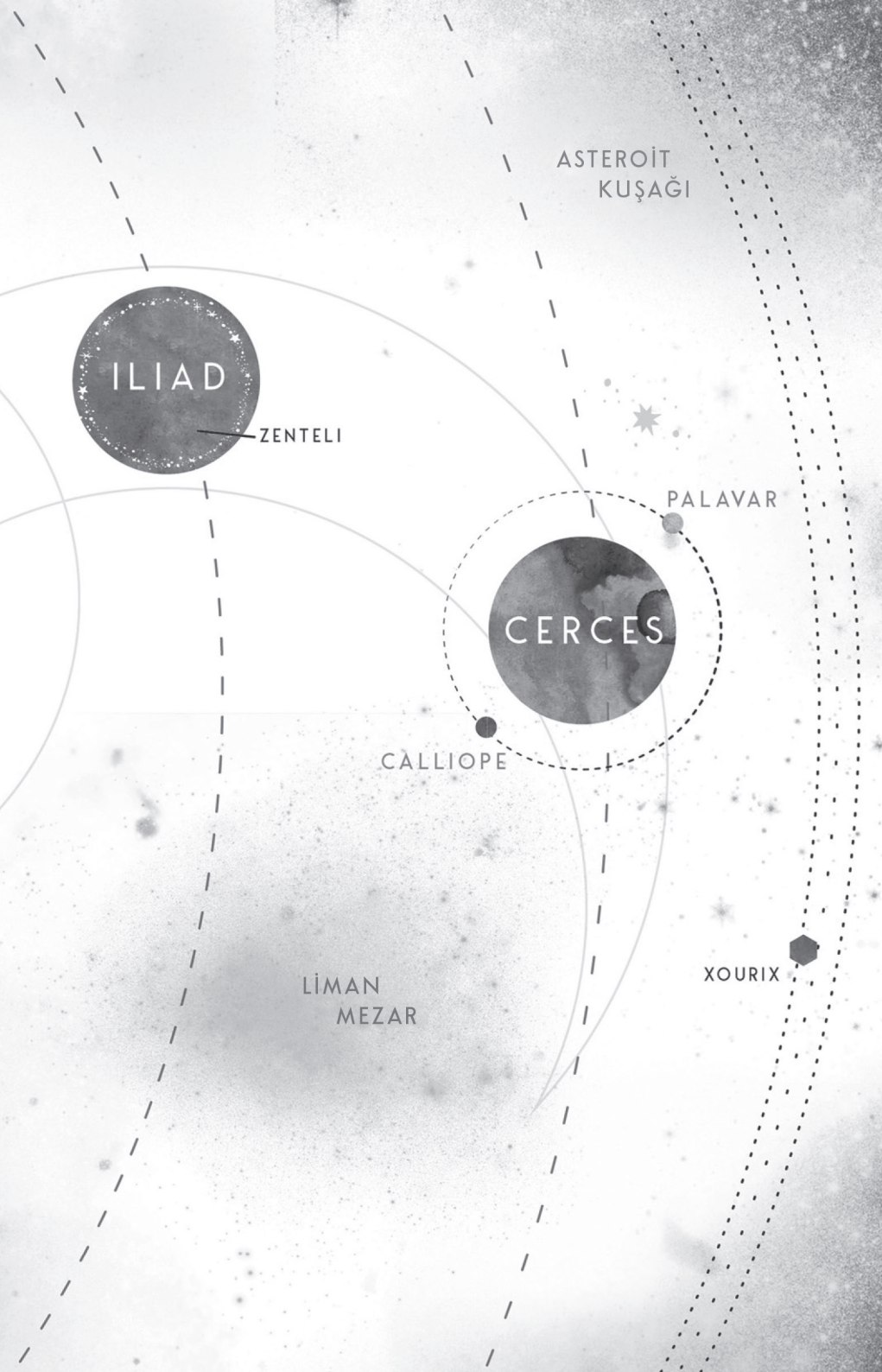
DEMİR
SALON

NEON
ŞEHİR

JUNIPER

NEVAEH

YILDIZGEÇİDİ

ASTEROİT
KUŞAĞI

ILIAD

ZENTELI

PALAVAR

CERCEŞ

CALLIOPE

LİMAN
MEZAR

XOURIX

I

DEMİR
HIRSİZ

ANA

Demir Tapınağı'nı dokuz yüz doksan dokuz mum aydınlatıyordu.

Ana, bağış kutusundan bordo paltosuna üç bakır para sokuşturduğunu gizlemek için eliyle göğsüne– inanmadığı Tanrıça'nın onuruna– bir hilâl çizdi.

Sırada yanında oturan Di ona uzun uzun baktı.

Ana en iyi arkadaşına, “Ne var? Buna *yatırım* deniyor,” dedi. “Hiç bana öyle bakma.”

Di –bu, ensesine yazılı seri numarası D09'un kısaltmasıydı– insanlara benzer şekilde omuz silkti. Sesi bozuk bir gırtlak mikrofonundan çıkan anlaşılma- z cızırtılar gibiydi. “Neden bahsettiğinden emin değilim.”

“Şu anda bana attığın yargılayıcı bakıştan bahsediyorum.”

“Bakış atma kabiliyetim yok.”

“Bunu bana bakış atan Metal söylüyor.” Ana rahatsızca kıpırdandı, sonra içini çekti. “*İyi peki*. Giderken parayı geri koyacağım.”

Di monoton, statik sesiyle, “Benim yüzümden cömert olma hiç,” dedi. Ana, eğer duyguları olsaydı bunu alayla söylerdi diye düşündü – bir espri gibi.

Sanki espri yapabilecekmiş gibi, diye düşündü eğlenerek.

Di dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. Burnu, kulakları veya kaşları bulunmayan yüzünü oluşturan levha ve

plakaları gizlemek için kapüşonunu aşağıya çekmişti. Di, Ceres'teki maden kuyularına düştüğü ve Iliad'daki tüccarlar tarafından vurulduğu için yüzeyi diğer Metallerden daha çukurluydu. Ana onun alnındaki bir göçük konusunda özellikle kötü hissediyordu ama bir gökyelkenliyle onu yanlışlıkla ezdiği için binlerce kere özür dilemişti.

Di onun gökyelkenli sürmesine izin hâlâ vermiyordu.

Neredeyse boş koridordan bir başrahibe geçti. Ana onun bir tütsülüğü sallayıp beraberinde ayzambaklarının ağır kokusunu yayarak *Işık Destanı*'ndan hüznü, yalnızlığı anlatan bir ilahi mırıldandığını duyabiliyordu. Tapınağın ön tarafında Ay Tanrıçası'nın yedi adam boyundaki heykeli duruyordu, kubbeli tavanda uzaktaki bir noktaya, Ay Tanrıçası'nın hikâyesinin, gölgeler krallığının ve ışıktan kızın resmedildiği fresklere bakan heykel kollarını uzatmıştı. Tapınaktayken bütün Nevaeh uzay istasyonu boşmuş gibi geliyordu, sanki dünya sadece kaymaktaşı sütunlarla vitraylar arasındaymış gibi; burası o kadar sessizdi ki Ana, Di'nin kablolarının ve fonksiyonlarının bir ezgi kadar yumuşak ve rahatlatıcı olan elektrikli uğultusunu duyabiliyordu.

Krallığın vatandaşlarının çoğunun evlerinde veya barda, holo-pad'lerine ve haber sayfalarına yapışmış olduklarını tahmin ediyordu. Bugün Büyük Düşes veliahtını –ve Demir Krallık'ın otuzuncu İmparator'unu– seçecekti.

O yüzden herkesin dikkati dağınıkken bu doğal olarak bir soygun için iyi bir gündü.

Pırlıtlı gümüş cübbeler giymiş başrahibeler koridorlarda dolaşırken birkaç sıra ilerideki banka iki yaşlı kadın geçti. Göğüslerine hilâl şekli çizip oturlurken, “Yıldızlar bize doğru yolu gösterebilir ve demir bizi güvende tutsun,” diye mırıldandılar. Birinin mekanik bir eli vardı – yirmi yıl önce Veba kapmış olduğunun bir göstergesi.

Kadının arkadaşı, Ana'ya göz atıp irkildi. Arkadaşına bir fısıltıyla, “Tanrıça beni korusun,” dedi. “Galiba arkamızda bir *Metal* var. Sence KOVANlanmış mıdır? Umarım KOVANlanmışır.”

KOVAN, Demir Krallık'ın uygunsuz davranan veya başıboş olan Metallerle ilgilenme şekliydi. Krallık onları hapsedmek yerine Metallerin özgür iradesini ellerinden alıyor ve onları asimile ediyordu. Sonra itaatkâr ve düşünmez hâle gelen Metalleri bekçi köpekleri olarak kullanıyordu – Messierler olarak.

Mekanik elli kadın da arkasına baktıktan sonra hızla önüne döndü. “Hayır, gözleri mavi değil.”

“Tüylerimi ürpertiyorlar. Demir Danışman'ımızın onları insanlara *yardım etmek* için yarattığını ve onların gidip de yedi sene önceki o korkunç şeyi yaptığını düşünüyorum da.”

“Hepsi kötü değil.”

“Hadi ama. O kızdaki yara izlerinin sorumlusu muhtemelen odur, zavalılık. Hepsi KOVANlanmalı – ne yapacakları belli olmaz.”

Solani veya Ceresli olsun insanların da ne yapacağı belli olmazdı ama krallık *onların* zihinlerini kontrol etmeye çalışmıyordu.

Ana yakasından bir kolye çıkarıp başparmağını kolye ucunda gezdirirken dalgın dalgın, *Öyle bir şey olsa muhtemelen bu konuda farklı hissederlerdi*, diye düşündü. Bu kolye ucu onun uğruydu. Kendini bildi bileli ondaydı: Açık bir halka şekli verilmiş bir ejder ya da yılan. Bir zamanlar bu şık bir broş olabilirdi ama yüzünün sol tarafını her ne yaktıysa, broşu da eritmişti. Bunu ona kimin verdiğini hatırlayabilmeyi dilerdi –kolyeyi taktığında kendini hep güvende hissediyordu– ama bunu hatırlamayı ne zaman denese başı ağrıyordu.

Kaptan Siege onu ve Di'yi bir kargo gemisinin enkazındaki kaçış kapsülünde bulmuştu. Gemi, paralı askerler tarafından saldırıya uğramıştı. Hayatta kalan yoktu – onlar hariç. Ana'da anesiyle babasının fotoğrafları bile yoktu ve kendi görünüşü de ona hiçbir ipucu vermiyordu. Sıcak bronz bir teni, bal rengi iri gözleri, dolgun dudakları ve kalp şeklinde bir yüzü vardı. Saçları bizzat uzayın kendisi kadar koyu renkliydi ama her zaman dalgaları birbirine dolaşırdı. Ana saçlarını tepesinde uzun bir örgü yapıyor, saçlarının yanlarını ise kazıyordu. Oldukça uzun boy-

luydu, her dönemeçte ölümden kaçacak bir hayata uygun şekilde sağlam yapıydı ve şu anda giydiği kırmızı palto gibi elden düşme paltolar ve asla tam oturmayan lanet pantolonlar giyiyordu. Demir Krallık'ın her bölgesinden gelmiş olabilecek bir kıza benziyordu – aynı zamanda da hiçbir bölgesinden.

Kaptan Siege'in gemisi *Dossier*'in mürettebatını çok seviyordu. Onlar onun yuvasıydı. Ama tek ailesi, en iyi arkadaşı olan Di'ydi, eğer o olmasaydı ne bu boğucu tapınağa ne de kendi işlerine bakamayan yaşlı kadınları dinlemeye katlanabilirdi.

Ana erimiş halka kolye ucunu başparmağı ve işaretparmağıyla okşayıp dururken Di ona göz attı.

"Gerginsin," dedi.

Ana, "Değilim," diye yalan söyledi ama Di bakışlarını onun kolye ucuna kaydırınca Ana kolyeyi bluzunun içine geri bırakıp, "Belki biraz. Keşke daha çok senin gibi olabilsem. Duygular için programlanmamış olsam. Zihnim berrak olsa. Bu bazen kulağa harika geliyor, anlarsın ya?" diye itiraf etti.

"Emin değilim. Başka türlüşünü bilmiyorum." Di beyaz gözlü bakışlarını ona çevirdi. "Eğer gerginsen gidebiliriz..."

"Kalıyoruz."

"Ama kaptan peşine düşmemizi iste–"

"*Kaptan* gelmemizi istemedi çünkü Mokuba son alışverişte onu kazıkladı," diyerek Di'nin sözünü böldü, bir başrahibe yürüyüp geçerken sesini alçaltmıştı. "Sırf kıytırık bir bilgi simsarı, Siege'in birkaç bakırını elinden aldı diye bu fırsatı kaçırarak değilim. Vaktimiz daralıyor. Bellek çekirdeğini düzeltmeliyiz – arızaların kötüleşiyor."

"*Dossier* tarafından bulunduğumuzdan beri arızalarım var. O kadar kötü değiller..."

"Dün gece üç saatliğine hata verdin."

Di sadece, "Ama yeniden açıldım," diye yanıtlayınca Ana onu boğmak istedi.

"Peki, tekrar açılmayacak kadar kötü arıza yaptığında ne ola-

cak? Iliad'daki tamirci kötüleştğini ve bellek çekirdeğinin *mucizevi* bir şekilde kendini iyileştirmeyeceğini söyledi.”

“Koordinatları çalmak yerine bilgi simsarına ödeme yapsak olmuyor mu?”

“O kadar paramız olsaydı bağış kutularından alıyor olmazdım, Di.”

Di'nin ay ışığı rengindeki bakışları –gözyuvalarında küçük yıldızlara benzeyen optikler parlıyordu– Ana'yı delip geçer gibiydi ve neredeyse ona kendini suçlu hissettirecekti. *Neredeyse*.

“Ayrıca Mokuba'dan çalmıyoruz. Asla kendi bilgi simsarından çalmamalısın – bu kirli iş olur. Koordinatları onun bilgiyi *sattığı* Demirkanlı'dan çalacağız,” diye devam etti. “Zengin çocuğun teki bizi dolandıramaz.”

“Ben daha çok kaptan konusunda endişeliyim. Ek işleri iyi karşılamıyor.”

Ana gözlerini devirdi. “Di, diğer gemileri yağmalayan, yasadışı mallar taşıyan, kayıp hazinelerin peşine düşen, Iliadlı yeraltı elebaşlarını koruyan bir gemide yaşıyoruz–”

“–Kaptan bunu bir daha asla yapmayacağımıza söz verdi–”

“–ve silah kaçakçılığı da yapıyoruz. İş tanımımız sadece yasadışı olmasını kapsıyor. Ve tahmin et ne var!” Ellerini havaya kaldırdı. “Yasadışı bir şey yapıyoruz. O yüzden bu kadar endişelenmeyi bırak.”

“Benim endişelenmem bizi hayatta tutuyor.”

“Endişelenmen başımı ağrıtıyor. Buna değecek, Di. İnan bana.” Ana, Di'nin eldivenli eline uzanıp iyice sıktı – bu ondan çok kendisini rahatlatmıştı. *Dossier*'in doktoru olduğundan, Di'nin elleri Ana'nın yaralarını kızın sayabileceğinden fazla dikmişti. “Ya bu koordinatlar senin yaratıcının kayıp donanma gemisine çıkarsa? O zaman başka bir çözüme ihtiyacımız kalmaz. Danışman'ın laboratuvarı yedi yıl önce İsyân'da yok edildi – geriye hiçbir şey kalmadı. Bu gemi dışında. *Tsarina*. Seni düzeltmenin çözümünü taşıyor *olabilir*. Belki yedek bir bellek çekirdeği vardır.

Belki seni transfer edebileceğimiz boş bir Metal vardır – *bir şey*.
Herhangi bir şey.”

“Ama ben bu bedeni seviyorum.”

“Göçüğünü bile mi?” Ana sırttı ve bakışları Di’nin alnının kenarındaki hafif göçüğe kaydı.

“Göçükten bahsetmek yasak.” Di’nin ağzının etrafındaki plakalar oynayıp ifadesini asık bir surata dönüştürdü. “Ana, bu koordinatların *Tsarina*’ya çıkması olsa olsa belirsiz bir ihtimal.”

“Buna umut deniyor, Di.”

“Bu umudunun gerçek olma ihtimali yüzde sıfır-nokta-sıfır-dört.”

Ana, “Ama bir umut *var*,” diye belirtip omzunu onunkine çarptırmıştı ki...

Gözüne bir hareket ilişti. Lekeli uzun bir palto ve dikişleri yıpranmış bir pantolon giyen, botları yağlı, uzun boylu, kaslı bir adam.

Bu kıvrık, kırıklı gri saçları nerede olsa tanırды – Mokuba.

Mokuba mozaikli pencerelerin karşısından tapınağın uzak ucuna doğru ilerleyerek ondan uzaklaştı, ta ki sütunların arkasında tamamen gizlenene dek.

Ana daha iyi görebilmek için öne eğildi.

Söz konusu müşteri mermer sütunların arasında Mokuba’yla el sıkıştı. Müşteri omzunun üzerinden bir göz attı ve tapınağı hızla tararken koyu kapüşonunun altından delici gök mavisi gözleri göründü. Kesinlikle Demirkanlı’ydı, Ana bunu o *saçma derecede* lüks paltodan anlayabiliyordu. Maviydi, manşetleri ve yakasında çiçekli dikişler vardı, düğmeleri o kadar cilalanmıştı ki göz kamaştırıyorlardı. Ayrıca sırtında bir ışıklı taşıyordu. Hem iyi giyimli hem de tam teçhizatlıydı. Bu, Ana’nın sık gördüğü bir kombinasyon değildi.

Ama tabii muhtemelen zavallı Demirkanlı kılıcı nasıl kullanacağını bile bilmiyordu.

“Pekâlâ, Di, şimdi bizim fırsatımız,” diye fısıldayıp dikkat çekmemek için yavaş yavaş ayağa kalktı. Ama Di onunla beraber hareketlenmedi. “Di?”

Cevap yoktu.

Ana ona baktı.

Di dümdüz ileri bakıyor, sanki ayağa kalkmaya başlamış da kalkamadan zaman donmuşçasına dizlerine dokunuyordu. Ay ışığı rengindeki gözleri şimşekli bir fırtına gibi aydınlanıp kararıyordu.

Hata veriyordu – *yine*.

Ana, “*Tanrıça’nın kıvılcımı aşkına,*” diye mırıldanınca önündeki yaşlı kadınlardan azarlayan bir bakış aldı. Di’yi paltosunun kolumundan kavradı. Onu sallamaya çalıştı – ama bu, tamamen titanyumdan yapılma iki metrelik bir kayayı kıpırdatmaya çalışmak gibiydi.

Demirkanlı ve Mokuba artık ayrı yönlere doğru gidiyorlardı. Şu anda Demirkanlı’nın peşinden gitmezse onu kaybederdi.

Boğazından yukarı panik yükseldi, çok keskin bir tadı vardı. “Di, hemen döne–”

Ağır tapınak kapıları bir çatırtıyla ardına kadar açıldı.

Ana içgüdüsel olarak eğilip girişe döndü. Hemen tapınağın önüne bir gökyelkenli inmişti. Kanatlarındaki rüzgâr tapınağa dolup Tanrıça’nın uzatılmış kollarını bezeyen mumları ve tepedeki şamdanları söndürdü.

Eşikte altı Messier’den oluşan bir devriye belirdi. Haşin ve meteliklerdi. İyi tanıdığı plaka ve levhalardan yapılmışlardı çünkü D09’a benziyorlardı. Metallere.

Çünkü bir zamanlar öyleydiler.

Şimdi KOVANlanmış Messierlerin mavi gözleri erdemin vücut bulmuş hâli gibi parlıyordu. Bir arada hareket ediyorlardı, mavi ve siyah renkli üniformaları tertemizdi, parlatılmış botları tapınağa girerlerken taş zeminde keskin gümbürtüler çıkartıyordu.

Ana küfrederek Di’yi omzundan tuttu ve Messierlerin onu görememesi için tüm gücüyle yere itti, sonra da arkadaşını kendi bedeniyle gizledi. O ve Di, Demir Krallık’ta en az on iki bölgede aranıyorlardı, Cerces de cabası. Bütün madencilik gezegeninin onları izleme listesine aldığına epey emindi.

Tanrıca kör talihime tükürsün, diye düşünüp alnını Di'nin hareketsiz yanağına dayadı. Demirkanlı kaçarsa ona *asla* yetişemezdi.

Baş Messier, "İzinsiz girdiğimiz için kusura bakmayın," dedi, Metal sesi hoş ve melodikti – yıllar önce zarar görmemiş olsa Di'nin sesinin çıkacağı gibiydi.

Başka bir Messier –Ana bunu kısa duraksamadan çıkarmıştı– devam etti, "Ama birini arıyoruz..."

"Mokuba Jyen," diye bitirdi üçüncüsü.

Hepsi aynı KOVAN bilincinin parçası olduklarından birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı ve bunun verdiği etki o kadar ürperticiydi ki Ana titredi.

Messierler neden Mokuba'nın peşindeydi? Lanet Karanlık aşkına, onu nasıl bulmuşlardı? Mokuba yaptığı işte en iyisiydi – asla arkasında iz bırakmazdı.

Onlar da mı koordinatların peşinde? diye düşündü panikle. Koordinatların Mokuba'da olduğunu nereden biliyorlardı?

"Hadi, Di," diye mırıldandı, Metal'in kendisini duyabildiğini biliyordu.

En azından öyle umuyordu. Bu arızayı atlatabileceğini umuyordu.

Bunu yapamazsa ne olacağını düşünmek istemiyordu. Bu arızanın son olup olmadığı konusunda endişelenecek vakti yoktu.

Messierler onun koridorunu geçip, ön tarafta kule gibi yükselen heykele doğru ilerleyince Ana önündeki sıraya bakmak için yavaşça dizleri üzerinde doğruldu. Başrahibelerden biri –Messierlerin girişinden ötürü donakalmamış olan– onları karşılamak için ayaklarını sürüye sürüye yürüdü.

Tapınağın diğer tarafında, Ana'nın ihtiyacı olan koordinat çipini elinde tutan Demirkanlı hâlâ yan çıkışa doğru yavaş yavaş ilerliyordu.

Ana, Di'nin arızayı atlatabileceğini umarak bir dakika daha beklerken başrahibe tapınağın köşesinde gergince kıpırdanan Mokuba'ya işaret etti.

Kendi kendine, *Düşün Ana*, deyip sakinleşmek için soluk ver-

di; ne yapacağını düşünmeye çalışırken, ibadet eden diğerlerinin –özellikle de önündeki kocakarıların– fısıltılarına kulaklarını tıka-
dı. Belki Demirkanlı'nın peşinden gizlice gidebilir ve...

Suçlu yüreği ona, *Ama Mokuba tutuklanıp Cerces'teki madenlere gönderilir*, diye hatırlattı. *Dossier*'deki mürettebattan o madenler hakkında Mokuba'nın orada öleceğini bilecek kadar fazlasını duymuştu.

Tanrıça onun bu vicdanını *kahretsin*.

O sabah *Dossier*'den telaşla çıkarken Riggs'in flaş bombalarından en azından *bir* tanesini getirdiğini umarak paltosuna uzandı. Parmakları ufak, oval metal kutuyu sardı ve bombayı dışarı çıkarıp başparmağını emniyet piminin altına doğru kaydır-
dı.

En azından şansı biraz yaver gitmişti.

Hata veren Metal'ine, "Di, kıpırdama," dedi.

Messierler bellerindeki parlak Lancaster'lara uzandılar. "Mokuba Jyen. Tutuklusun..."

Ana emniyet pimini açıp ayağa fırladı.

"Şiş, *uzayçöpleri!*" diye bağırınca Messierler bir arada ona döndüler.

Flaş bombasına bir şans öpücüğü verip havaya fırlattı. Bomba kubbeli tavan boyunca yükseldi – ve güneş gibi kör edici bir beyazlıkla patladı. Bombanın infilakı bir gürültüyle mumları söndürdü, tapınağı yanan fitillerin kokusu sarmıştı.

ROBB

Annesi hep belaya susadığını söylerdi.

Bu kesinlikle bir iltifat değildi. Bunu burnunun üzerinden bakarken, hırıldamayacak kadar kibar ağzıyla söylerdi, mesela kardeşinin reşit olma partisine “özel” göstericiler çağırdığının ertesi sabahı evi soyulmuş, süslü çalılarını kabaca bozulmuş bulduğu zaman olduğu gibi. En seçkin Demirkanlı özel okulu, Demir ve Işık Akademisi’nin –kısaca Akademi– müdürü, okulun alt katında onu son derece mantıklı bir kumarhane yürütürken yakaladığında söylemişti. Bir de Viera Carnelian’a yurtların çatısında sadece donlarıyla düello yapmaya meydan okuduğu zaman...

Robb Valerio *gerçekten* belaya susamıştı.

Ama bu... bu sevdiği türden bir bela değildi.

Flaş bombası gözlerini yaşarttı. Sersemlemiş hâlde bir taş sütuna tutunup gözlerini kırıştırdı. Tapınağı mum dumanı doldururken gözlerinin önünde benekler uçuşuyordu.

Tanrıça kör talihime tükürsün, diye düşünerek gözlerini ovuşturdu.

Koridorun ortasında Messierler sırt sırta vermişlerdi, görüşleri yeniden ayarlanıyordu. Bir flaş bombasıyla Metal optikleri kandırmak *ve* mumları söndürmek için patlamayı kullanmak zekiceydi. Tabii bilerek yapıldıysa.

Muhtemelen bilerek yapılmamıştı.

Tapınak artık neredeyse tamamen karanlıktı, tek ışık vitray pencerelerden içeri sızan renkli huzmelerdi.

Yan çıkışa doğru görmeden bir adım daha geriledi. Neredeyse varmıştı. Sonra gökyelkenlisini çağırıp hiçbir şey olmamış gibi günbatımına yol alabilirdi.

Cebindeki koordinat çipi ağır geliyordu, Robb'un Lord Rasovant'ın kayıp donanma gemisini aradığı onca yılla ağırlaşmıştı. Artık bu çipi kaybedemezdi. Gideceği *-cevaplar* bulacağı bir yer vardı. Yedi yıl aradıktan sonra, bu cevapları *hak ediyordu*.

Muhtemelen flaş bombasını fırlatmış olan kişi, Mokuba'yı elinden tutuyordu. Eski püskü bordo bir paltosu, belinde bir Metroid tabancası, örgü yapılmış saçları vardı ve bir haftadır yıkanmamış gibi görünüyordu – bu kız bir kanun kaçağı olmalıydı.

Peşinde Mokuba'yla, koordinatları taşıyan kişinin peşine düşmek üzere döndü – yani *onun*.

Evet, üç saniye önceden buradan gitmiş olması gerekiyordu.

Yakasındaki iletişim sistemine basıp, "Araç. Araca ihtiyacım var!" deyip yan çıkışa doğru çılgınca koştu.

Üç metre kalmıştı, iki...

Önüne gölgemsi bir silüet çıktı, kapüşonu iyice yüzüne doğru çekilmişti. Robb bu silüete çarptı –tuğladan duvar olsa daha fazla oynardı– ve burnunu tutarak geriye doğru tökezledi.

"*Tanrıça aşkıma!*" diye bağırıyordu.

Silüet başını hafifçe kaldırdı, beyaz gözleri parlıyordu.

Robb iliklerine kadar ürperdi. Başboş bir Metal, bir bu eksikti. Ruhsuz bakışları meydan okurcasına, Robb'un sırtındaki ışıkkılıcına giden eline kaydı. Robb bir anlığına gerçekten tereddüt etti. Metal isteseydi iki hareketle kollarını kırabilirdi.

Bu riski alacağım.

Bir haykırıyla kılıcına uzandı...

Kız arkadan onun üzerine atılıp onu da Metal'i de kapıya çarptırdı. Kapı uğuldayıp savrularak dışarıdaki merdivenlere ve kirli geçide doğru açıldı. Robb tırbazana tutunmak için çırpınıp

ayağını sağlam basmaya çalıştı ama bileği burkuldu. Basamaklardan aşağı yuvarlanıp başını betona çarptı.

Dünya duyduğu acıyla parçalanınca kesik bir nefes aldı ve kendi nefesinin boğazına takılmasıyla öğürdü.

Yanında o kız uzanıyordu – flaş bombasını fırlatan kız. Moku-ba merdivenlerden aşağı koştu, Metal de Messierlerin takip edememesi için kapı kulplarını içeriye doğru büktü.

Robb dünyası dönerken dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalktı. Baş zonkluyordu. Kusmak istiyordu.

Bir gökyelkenlinin yaklaştığını duyunca, *Buna değdi, değdi*, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Aracı gelmişti. Elini kaldırdı, daha da yukarı, daha da...

“Dur!” diye bağırdı kız hızla ayağa kalkıp. “O koordinatlara ihtiyacım var!”

Gökyelkenli binaların üzerinden geçti. Alçalıp yana doğru yattı.

Gemi geçerken ailesinin muhafızlarından biri dışarı eğilip onu elinden yakaladığında, “Gücenmece yok,” dedi Robb kızı, geminin yelpazeyi andıran kanatları neredeyse yere sürtünüyordu.

Kız ona beklemesi için bağırdı – neden, Messierler *Robb’u* da yakalasın diye mi? Büyük Karanlık onu çarpsın, bunu *hiç* istemiyordu.

Muhafız onu gökyelkenlinin içine çekip gemiyi o kadar hızla yukarı döndürdü ki Robb’un başı döndü. Arka koltuğa uzanıp kusmamaya çalıştı.

“Abinizin duyuru törenine geç kaldık, efendim,” dedi muhafız. Ondan yaşça büyüktü, ak düşmüş bir bıyığı vardı, Robb’un ölmüş babasına en sadık kişi oydu – Robb’u annesine gammazlamaması için verilmiş bir çuval bakır parayla *daha da* sadıktı. “Anneniz memnun olmayacak.”

“Zaten İmparator olarak taçlandırıldığında ömrüm boyunca abime yalakalık yapacağım. Bence bir partiye daha geç kalabilirim,” diye mırıldanıp ceketinin cebinde Mokuba’nın ona satmış olduğu koordinat çipini arandı. Çipi tavan penceresine doğru tuttu, içi yeşil yeşil parlıyordu.

Muhafız yavaşça Nevaeh'in uçan trafiğine girdi. Gökyelkenliler yanlarından hızla geçiyordu, sıkışık hava yollarının sesi Robb'un gümbürdeyen kalbinin sesini bastırarak kadar yüksekti. "Bu sefer Leydi Valerio'ya söylenecek bahane ne olsun, efendim?" diye sordu muhafız.

Bir zamanlar, yıldızları okuyabildiğini iddia eden bir Solani, Robb'a tatlı dilinin onun sonu olacağını söylemişti ve Robb bunu iltifat olarak almıştı. Yalan söylemek bir sanattı. O sadece bu sanatı mükemmelleştirmişti.

"Tanrıça'ya saygımı gösteriyordum," diye yanıt verdi ve gökyelkenli, ailesinin Nevaeh'in insan yapımı göğündeki uçan bahçesine doğru yükselirken parmaklarıyla koordinat çipini sardı.

ANA

O aptal Demirkanlı'yı taşıyan gökyelkenli havada yükselirken Ana'nın içini soğuk bir his sardı. Di'nin son şansı işte gidiyor, gözlerinin önünde Nevaeh göğüne doğru kayboluyordu.

Arkasında, tapınağın yan kapısı diğer taraftaki Messierlerin kuvvetiyle dışarı doğru büküldü.

Di, kapıyı kapalı tutmak için sırtını kapıya bastırdı. Ana flaş bombasını fırlattıktan sonra arızası geçmiş olmalıydı.

Mokuba, Ana'nın kolunu tutup gergince, "O kapı dayanmaz," dedi. "Onlar kapıdan geçmeden önce buradan gitmelisin, çocuk. Seni *veya* Metal'ini yakalarlarsa Siege derimi canlı canlı yüzer. O koordinatların peşine düşerek aptalca davrandın. Sana baştan *hayır* demiştim..."

"Mecburum!" Ana, Mokuba'nın elinden kurtuldu. "Di, Jax'i aramalıyız."

Di, "Yolda," diye yanıt verdi.

Ana rahatlayarak içini çekti. "Tanrıça adına, arızalanmanın uzun sürmemesine sevindim."

"Özür" –*Güm!* Kapı yine sarsıldı– "dilerim."

"Çocuk, koordinatların peşinden gitme," diye yalvardı Mokuba. "O çip lanetli. İnsanlar o koordinatlar için öldü. Anlamıyor-sun. Bütün bu olay..."

Bir ışıkkılıcı kapıyı Di'nin başının yanından kesti. Metal, kılıktan kaçındı ama kapüşonunun yarısı kesilmeden önce kaçacak kadar hızlı değildi.

Mokuba'nın üstdudağında terler birikmişti. "Ana, kaçman gerek."

"Ama..."

"Hemen," diye çıkıştı bilgi simsarı. Kara gözleri korkmuş ve çaresizdi. Ana daha önce Mokuba'yı hiç böyle görmemişti. "Başına bir şey gelirse Siege beni öldürür."

"Sen ne yapacaksın?"

"Onların dikkatini dağıtacağım."

Ana panikle başını iki yana salladı. "Seni yakalarlar. Seni..."

Messierlerin tekmeleyerek açtığı kapı korkunç bir gümbürtüyle dışarı devrildi.

Di tırazanın üzerinden atlayıp merdivenin dibine indi ve soğuk eldivenli eliyle Ana'nın belini kavradı. Ana itiraz etme fırsatı bulamadan onu pis ara sokağa çekti ve Mokuba'yı Messierlerle tek başına bıraktı.

JAX

Jax, bir Solani olarak iki şey bilmekle gurur duyardı: kesinlikle her şeyin nasıl uçurulabileceği ve başını beladan nasıl uzak tutacağı. İlki çok kolaydı. Uçmaya doğuştan yetenekliydi ve nerede olursa olsun, gözlerini yumduğunda etrafında yıldızların yörüngesini hissedebiliyordu o yüzden asla kaybolmuyordu.

Fakat ikincisi sorun olmaya başlamıştı. *Mükemmel* yön bulma becerileriyle beraber, genç yaşta sorunlardan uzak durması öğretilmişti. Solaniler bu konuda iyidiler: geleneklerine bağlı kalmak, evlerinden asla çıkmamak, yıldızların altında yaşlanmak ve krallık radarına pek yakalanmamak...

Ama Ana'nın kaçış şoförü olmak, başını beladan uzak tutmayı çok ama *çok* zor kılıyordu. Belki de yasaların öteki tarafındaki en yetenekli ve en saygı gören pilot olmak yerine daha kolay bir meslek seçmeliydi.

Yine de, böyle günlerde bunun hapisshanede geçen bir ömre değip değmeyeceğini merak ediyordu. Solaniler karanlık yerlerle pek iyi baş edemezlerdi.

Aşağıdaki ara sokakta silahlar patladı. Jax gökyelkenliden eğilip gözlerini kısarak Nevaeh'in karmaşasına baktı. Ana ve D09 ara sokaktan aşağı koştular. Birkaç metre arkada, krallığın altı akılsız askeri onları takip ediyordu.

Jax, “Ona bebek bakıcılığı yapman gerekiyordu, metalkafa, silahlı çatışmanın ortasına sürüklemen değil,” diye mırıldanıp deri eldivenlerini çekiştirdi –bu gerginken hep yaptığı bir hareketti– ve aşağıya, uğmanın yasak olduğu bölgeye doğru indi.

Yelkenli yavru bir kedi gibi mırladı, gümüş kanatları gövdesinin iki tarafında açılıp tepelerindeki rıhtımdan gelen güneş ışığını iyice aldı. Hava akımından kaçınırken kokpit siperindeki çatlaklardan içeri rüzgâr girdi, Ana ve erkek arkadaşına doğru uğuyordu...

Metal, diye düzeltti kendini Jax. *Metal* erkek arkadaşı.

Konsolunda uyarı sinyalleri belirdi. *UÇUŞ YASAK. YOLA GERİ DÖNÜN*. Parmağının bir hareketiyle bu uyarıları uzaklaştırdı. Bir şey için tutuklanacaksa bu, *uçuşun yasak olduğu bölgede* uğtuğu için olmayacaktı.

Yirmi metre ileride ara sokak kalabalık bir pazar meydanına çıkıyordu. Gerginlikten ensesinde terler birikti; bunun için sadece tek bir fırsatı olacaktı.

Kalkanı açıp yukarı kaldırdı.

“Ana! Di – Ak’va!” Gösterge panelinden bir kurşun sektiğinde küfretti. Koruyucu gözlüğünü taktı, gümüş rengi uzun atkuyruğu rüzgârda bir flama gibi sallanıyordu.

D09, Ana’yı belinden tutup aniden durdu ve elini kaldırdı...

Jax dümeni sola kırdı. Gemi yana yatıp sokağa daldı. Sol kanat yere sürtünüp arkasında kıvılcımlar bıraktı.

Jax boş elini uzattı.

On beř metre, on...

Di onun kolunu yakaladı ve gemi pazar meydanına dalarken Jax momentumu onları kokpitin içine savurup gemiyi doğrultmak için kullandı. Yelkenli, kalabalığı sıyrarak geçip hızla yükseldi ve binaların arasından fırladı, gitgide yükseliyordu, ta ki Messierler parlak mavi gözlü noktalardan ibaret kalana dek.

Ana zorlukla ayağa kalkıp Jax’in sandalyesinin arkasını kavradı. “O gökyelkenlinin peşinden gitmeliyiz! Gördün mü? O...”

Jax trafik hava akımının üzerinde yükselen gemiye bakıp,

“Gördüm,” diyerek onun sözünü böldü. “Bu, koordinatların senin elinde *olmadığı* anlamına geliyor.”

D09 kesilmiş kapüşonunu inceledi. “Bazı sorunlarla karşılaştık.”

“Belli.”

Messierler gökyelkenlilerini iyice inceleyebilmişti ama Jax’ın paranoyası sayesinde gemileri krallıktaki diğer bütün standart gökyelkenlilere benziyordu. Tanınabilirdi ama trafikte kendi gökyelkenlisiyle önündekinin karıştırılması kolaydı.

Tepelerinde küçücük bir nokta gibi görünen söz konusu yelkenli, gökyüzünde uçan Demirkanlı bahçelerinden birinin altına girince Jax’ın yüreği ağırlaştı. Başka her yer olurdu. Demirkanlı gerçekten *başka* her yere gitse olurdu.

Dümende arkasına yaslanıp, “Tatlım,” dedi, “galiba Demirkanlı’n bir partiye geç kaldı.”

Ana uçan yeşillğe baktı. “Burası...”

“Astoria. Valerioların bahçeli konağı,” diye doğruladı D09. “Büyük Düşes’in veliahtını duyuracağı yer.”

Jax kaygısızca, “Elimizden geleni yaptık,” deyip gökyelkenliyi rıhtıma doğru döndürdü. “Döndüğümüzde bir tur Hain Baht’a ne dersi-”

“Gidiyoruz, Jax,” dedi Ana inatla.

“Pardon?”

Di, “Bu akıllıca değil,” diyerek hemfikir oldu.

“Görüyor musun, Metal benimle hemfikir olduğuna göre bir sorunumuz var,” diye belirtti Jax alayla.

Ana ikisine birden dik dik baktı. “Ya gideceğiz ya da ikimizi birden bu gemiden atarım,” diye tehdit etti, ses tonu Jax’ın midesini yıldızlara çok uzun süre baktığında olduğu gibi altüst etmişti.

Bu tonu asla sevmemişti. Genelde bu ses tonu Cerces’te bir madende hapsolmalarıyla veya paralı askerler arasında bir bölge savaşının arasında kalmalarıyla sonlanıyordu. Ana belayı tıpkı kraliyetin Demir Taç’ı taşıdığı gibi taşıyordu ve bela ona biraz fazla iyi uyuyordu.

“Orası *Valerioların* bahçesi,” diye vurguladı. “Onlar dışarıdaki herhangi bir paralı asker grubundan çok daha beterler.”

“Gidiyoruz,” diye tekrarladı Ana.

Jax hızla başını çevirip yanağının içini kemirdi.

Ana, “Bu sefer koordinatları alamazsam duracağım, söz. Sadece bana bir şans daha ver,” diye devam etti.

Jax, eğer yakalanırsa başka bir şansı daha olmayacağını belirtmek istemedi çünkü Ana’yla tartışmaya çalışmak, yıldızlara parlamayı kesmelerini söylemeye çalışmak gibiydi. İçini çekerek soluk renkli uzun atkuyruğunu çekiştirip kendini bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmeye çalıştı ve gemiyi Astoria’ya doğru döndürdü.

ANA

Uçan bahçeye yaklaştıkça kalbi kulaklarında daha yüksek sesle atıyordu. Bir Demirkanlı'nın partisine izinsiz dalmak *o kadar* da zor olamazdı. Daha kötülerini yaşamıştı. Cerces'teki maden daha kötüydü. Bu kolay olacaktı. Bu sadece bir bahçeydi.

Sadece birkaç Demirkanlı.

Nevaeh'in uçan bahçeleri, krallığın dört bir yanında güzellikleri ve egzotik çiçekleriyle tanınırdı. Demirkanlılar'ın sahip olduğu ve yine Demirkanlılar'ın finanse ettiği adalar, şehrin üzerinde ayın döngüleri gibi yükselip alçalırdı ve oldukça soylu kandan olmayan kimse bu bahçeleri ziyaret edemezdi.

Valerioların uçan bahçesine gizlice girmek ise...

Ana sadece çaresiz miydi yoksa bir yandan da aptal mıydı emin değildi.

Gergince Metroid.56'sındaki kurşunları kontrol etti; bu üç sene önce on dört yaşına bastığında Kaptan Siege'in ona verdiği eskice bir tabancaydı.

Kaptan Siege, "Kurşunlarını say ve nereye düştüklerini hatırla," diye uyarmıştı. Hedef alışını sabit kılmak için elini Ana'nınkinin üzerine koymuştu. "Bir canı aldığında onu asla geri veremezsin, o yüzden tetiği fazla çekme. Nefes ver. Ayaklarını ayır."

Ana kendisine söylenileni yapmış ve kaptanın duruşunu dü-

zeltmesine izin vermişti, sırtını dikleştirip dirseğini kıvrırmıştı ve hedefe nişan alışı kolaylaşırken kendini, parmağı çabasızcâ tetiği çekerken bulmuştu. Tam isabet.

Siege sırtarak, “İyi bir kaptan olma yolundasın,” demişti.

Ana hâlâ o ânı, o kelimelerin içini nasıl da gururla doldurduğunu hatırlıyordu.

Henüz kimseyi öldürmemiş, kurşunlarını saymaya başlamamıştı ama buna yaklaşmıştı. O koordinatları ne büyük bir çaresizlikle istiyordu?

Gökyelkenli, trafik şeritlerinin arasından süzülüp bahçenin alt kısmına ilerledi. Bu kadar yukarıdan, sokaklardaki insanlar hareket eden kum tanelerine benziyorlardı. Ya da böceklerle. Eğer Ay Tanrıçası gerçekse, insanlara böyle mi bakıyordu? Etrafta koşuşturup gayet düzgün olan altyapıları mahveden, yüzleri olmayan küçük termitler gibi mi?

Ana hiçbir zaman Tanrıça’ya pek inanmamıştı. Sadece bir ninni kadar tatlı köken hikâyesini biliyordu. Gölgele içinde bir krallıkta, kraliçenin ışıktan bir kız doğurmuş olduğunu ve kızın Karanlık’ı defettiğini.

Ama Ay Tanrıçası onun gibi bir kanun kaçağını korur muydu?

Ana yine de, tapınaktaki yaşlı kadınların yapmış olduğu gibi dua etti. *İşiltılı Tanrıça, yıldızlarımı kutsa ve bana doğru yolu göster.*

Jax, “Yedi buçuk metre ve yaklaşıyoruz,” dedi ve ekledi, “kendinizi öldürtmemeye çalışın.”

Di, “Önceliğimiz bu,” diye yanıt verdiğinde, Ana namluyu döndürüp tetik düşürerek tabancasını kılıfına koyarken ona dik bir bakış attı.

Gökyelkenli bahçenin altındaki marinaya girdi, misafirlerin gökyelkenleri sıra sıra gemi rampalarına park etmişlerdi. Plan servis girişinden girmektir – mümkünse fark ettirmeden. Valerilerin misafirleri bahçe seviyesindeki ana girişi kullanıyorlardı o yüzden aşağıda yakalanma ihtimalleri çok düşüktü. Hem Ana arka kapıdan girmeyi epey severdi – böylece kapıyı çalmasına gerek olmuyordu.

Ana onun yine trafiğe inişini izlerken iletişim sisteminden Jax'e, "Unutma," dedi, "ben koordinatları alana dek göze batma, sonra..."

Jax gülerek, "*Bu ilk seferim değil, tatlım,*" diyerek onun sözünü böldü.

Kenetlenme rampasından servis girişine koşarlarken Di, "Bundan hoşlanmadım," diye itiraz etti. "Daha fazla güvenlik olmalıydı..."

Servis girişinin kapısı kayarak açıldı.

Mavi ve siyah üniformasını giymiş bir Messier dışarı çıktı. Mavi gözlerini Ana'dan D09'a kaydırıp ve bakışları onda durdu. Ana sessizce silahına uzandı. Messier'in, metal kafasında sanki hiçbir şey işlemiyormuş gibi bakışından hoşlanmamıştı. Hiçbir şey düşünmüyormuş gibi.

Ana, Di'ye dik dik baktı. "Mutlu musun? İşte *Güvenlik.*"

Messier, "İzinsiz giriş yaptınız," dedi ve KOVANlanmış gözlerini Di'ye çevirdi. "Üstelik sen başıboş bir Metal'sin."

Di, "Öyleyim," diye hemfikir oldu, sonra Messier'in gövdesinin en zayıf noktasına yumruk atıp bedeninden küçük parlayan bir kare kopardı. Beraberinde sinirler gibi uzayan optik kablolar da geldi.

Son bir çekişle kablolar koptu. Messier'in gözleri titreşip söndü ve rıhtıma yığıldı. D09 bedeni itince şehre doğru düştü de düştü, sonunda Ana onu göremez oldu.

Ana parlayan kareye baktı – Messier'in bellek çekirdeği. Çok küçüktü, bir küp şeker kadardı, tıpkı Di'nin metal göğsünde zarar görmüş hâlde duran bellek çekirdeği gibi. Bir Metal'in olduğu, olabileceği her şeyi taşıyordu. Ama bu bellek çekirdeği koyu renkliydi, çok az parlıyordu –KOVANlanmıştı.

Di bellek çekirdeğini elinde ezince Ana irkildi.

"Bunu... Bunu yapmana gerek olduğundan emin misin?"

"Emin olmama kapasitesine sahip değilim. Zaten KOVANlanmıştı. Devam edelim mi?"

"Ama..."

“Bu taraftan.” Onu otomatik kapılardan loş bir koridora geçirdi. Başlarının tepesindeki sulama boruları suyla uğulduyor, onları mutfak gibi kokan bir yere doğru yönlendiriyordu. Uçan bahçe mutfağı sadece bahçede yetişmiş sebze ve meyveleri kullanıyordu. Mühürlenmiş, toz tadında olmayan yemekler yemek hoş olmalıydı.

Hamur işlerinin ve etlerin kokusu onları mutfığa ve oradan da merdivenden bir kat yukarı, bahçeye yönlendirdi. Tepede bir kapı yoktu ama kurtkulağı sarmaşıklarından bir perde vardı. Perdenin arasından, yüksek sosyete dedikodularının üzerinden canlı melodiler çalan yaylı çalgılar dörtlüsünün sesi geliyordu. Ana bir saniyeliğine sesin ve birleşerek ağzını sulandıran bir esans oluşturan manolya ile çikolata kokusunun keyfini çıkardı.

Görölmekten korktuğı için onları kıpırdatmaya cesaret edemedi sarmaşıkların arasından baktı. Demirkanlılar sadece soy-ları Tanrıça’nın sarayına dayandığı için *Demirkanlılardı* – en azından *Işık Destanı* böyle söylüyordu. Ama eflatun güllerle turuncu karahindibalar ve yeşil çimenlerle sarmaşıklar arasında Demirkanlılar pırıltılı elbiseleri ve mücevherli paltolarıyla neredeyse uhrevi görünüyorlardı.

Di, “Partiye nasıl sızmayı planlıyorsun?” diye sordu. “Demirkanlı sayılmayız.”

“O kadar ilerisini düşünmedim. Bir dakika ver,” diye mırıldandı Ana. Yağ lekeli pantolon ve yamalı bir frak tam olarak *Demirkanlı* kıyafeti sayılmazdı. Altdudağını çiğneyip mutfağın içine doğru aşçılara göz attı.

“Belki de şey yapabiliriz...” demeye davrandı Di.

Mutfaktan bir tepsi dolusu şampanya kadehiyle çıkan bir garson eşikte donakaldı. Valerio hanesinin kızıl ve altın renklerini gi-yiyordu ve boğazında da hafifçe uğuldayan siyah bir tasma vardı.

Bir ses tasmaı.

Bunları sadece Cerces madenlerindeki tutsaklarda görmüştü, onları sessiz tutmak, bir isyan başlatmalarını önlemek için. Neden Valerioların *garsonlarındaydılar*?

Garson uzun uzun, yavaş yavaş gözlerini kırıştırdı. Yaklaşık Ana'nın boylarındaydı.

Ana bordo ceketini geriye kaydırıp tabancasını gösterdi. "Kusura bakma ama kıyafetlerin bana lazım."

Ana kızıl gömleğini ve önlüğünü fazla bol pantolonuna sokuşturmayı bitirip saçlarını döndürerek topuz yaptı. Birinin kilere kilitledikleri garsonu bulmasından önce yirmi dakikaları olduğunu tahmin ediyordu – en azından öyle umuyordu. Garson doğrudan boynuna binlerce voltluk elektrik yemek istemiyorsa o ses tasmaıyla bağıramazdı.

Mutfaktan ayrılırken şampanya tepsisini alıp omzuna kaldırdı. Di merdivenlerin tepesinde onu bekliyordu, hanımeli sarmaşığından perde onun kıpırtısız silüetinin yanında canlı bir yeşil ve sarıydı.

Bahçede, Demirkanlılar incelikle işlenmiş dantelli yelpazelelerin ve beyaz eldivenli ellerin arkasından birbirleriyle sohbet ediyorlardı, hoş gülümsemeleri maskeleri andırıyordu.

Ana acı acı, *Altta yatan bütün çürümüşlüğü saklamak için*, diye düşünürken kalabalıkta o lanet Demirkanlı'yı arıyordu. Ona doğru düzgün bakmamış olması da hiç yardımcı olmuyordu. Keskin hatlı bir çenesi, çarpık bir gülümsemesi vardı. Tanrıça aşkına, pirinç düğmeler ve aile amblemleriyle süslenmiş parlak çiçek renkli, kolalı ceketleri içinde bütün erkekler aynı görünüyordu. Jesper. Carnelian. Malachite. Umbal. Wysteria. Valerio...

Burası bir yılan yuvasıydı.

Ana dudaklarını büzdükten sonra nihayet, "Bence burada kalıp Demirkanlı'yı yeraltında aramalısın. Beni atlatmaya çalışabilir," dedi.

"Burada olduğumuzu bile bilmiyor, bahçede sana daha çok yardımım dokunur. Messier taklidi yapabilirim."

"Yakında tekrar hata verme ihtimalin ne kadar?"

Di uzun süre cevap vermedi. "Yüzde yetmiş dört nokta altı."

“Fazla yükseliyor,” dedi Ana usulca. “Lütfen zorluk çıkarma.”

“Pragmatik davranıyorum. Bu büyük bir parti ve...”

Ana dönüp Di’nin ellerini kavradı ve ay ışığı rengi gözlerine tüm kendinden eminliğiyle baktı.

“İyi olacağım,” dedi. Buna gerçekten de inanıyordu. “En iyi arkadaşım olmadan başımı belaya sokmayacağımı biliyorsun.”

“Bu düşündüğün kadar iç rahatlatıcı değil.”

Di bunu hissedemese de Ana onun ellerini iyice sıktı. “Her zaman senin için döneceğim,” diye fısıldayıp parmak uçlarında yükselerek alnını Di’nin serin metal alnına dayadı. “Demir ve yıldızlar üzerine söz veriyorum.”

Di’nin de söz vermesini istiyordu – ama vermeyeceğini biliyordu.

Metallerin duyguları yoktu, o zaman Ana nasıl asla aynı şekilde hissetmeyecek –*hissedemeyecek*– bir şeyi sevebiliyordu? Kalbi pırpır ettiğinde veya yanakları kızardığında sık sık kendine Di’yi sevmediğini söylüyordu.

Sevemeyeceğini.

Ama ne zaman kendini onsuz hayal etmeye çalışsa kafasında sadece büyük bir karanlık oluyordu. Onsuz kim olacağını bilmiyordu ve bunu öğrenmeyi de hiç istemiyordu. Onun kalbi atıyordu, Di’nin de kabloları uğulduyordu ve onlar Ana’yla Di’ydiler – bunu anlatacak sözcükler yoktu.

Bu yüzden dudaklarını bir anlığına onun metal ağzına dayadı ve sarmaşıkların arasından fırlayıp partiye daldı.

Tanrıça aşkına, temiz havaya ihtiyacı vardı.